

Prof. dr hab. Jacek Jagielski
Wydział Rzeźby
Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu

RECENZJA

Dotycząca oceny rozprawy habilitacyjnej, dorobku artystycznego i dydaktycznego
Pana dr Krzysztofa Franaszka, sporządzona w związku z postępowaniem habilitacyjnym
w dziedzinie sztuki w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki, wszczętym
przez Radę Dyscypliny Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie

Poznań, marzec 2021

Rada Dyscypliny Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie pismem BRD/026/2021/MT z dnia 17 lutego 2021 roku powołała mnie w skład Komisji Habilitacyjnej z funkcją Recenzenta do przeprowadzenia postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki dla Pana dr Krzysztofa Franaszka, postanowieniem podjętym w dniu 06.11.2020 roku.

Pan Krzysztof Franaszek urodził się 15 października 1981 roku w Lublinie. Po ukończeniu szkoły średniej podjął studia na Wydziale Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie i tam też w 2006 roku obronił dyplom, uzyskując tytuł magistra sztuki. W tym samym roku zostaje zatrudniony jako pracownik naukowo dydaktyczny i zostaje asystentem w Pracowni Rzeźby dr hab. Antoniego Grabowskiego na Wydziale Architektury Wnętrz swojej macierzystej Uczelni, gdzie będąc adiunktem pracuje do chwili obecnej. W 2005 roku był stypendystą w pracowni Christiana Jankowskiego na Staatliche Akademie der Bildenden Künste w Stuttgarcie. Otrzymał również dwa razy stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w 2009 oraz w 2018 roku. Na podstawie rozprawy doktorskiej „Centrum” – rzeźby, obiekty i instalacje stworzone w ścisłym kontekście Centrum Warszawy, w dniu 18.02.2013 roku, uzyskał stopień doktora sztuki w dziedzinie – sztuki piękne, nadany uchwałą Rady Wydziału Rzeźby ASP w Warszawie. Promotorem w przewodzie doktorskim był ad. II st. Romuald Woźniak prof. ASP a recenzentami byli prof. Antoni Janusz Pastwa i prof. Andrzej Szarek.

Ponadto, od 2013 roku jako samodzielny wykładowca i promotor prac dyplomowych prowadzi zajęcia w Pracowni Kształtowania Przestrzeni Rzeźby i Rysunku w Wyższej Szkole Informatyki Stosowanej i Zarządzania na kierunku Grafika. W 2020 roku realizuje projekt współpracy międzynarodowej uczelni artystycznych w ramach programu NAWA „Katamaran”.

Pan dr Krzysztof Franaszek legitymuje się znaczącym dorobkiem artystycznym. Prezentował swoje prace w Polsce oraz poza jej granicami, między innymi: w Niemczech na Litwie, Ukrainie, USA, Rosji, Holandii, Bangladeszu i w Indiach. Od czasu uzyskania stopnia naukowego doktora jest autorem kilku wystaw i prezentacji indywidualnych, brał także udział w wystawach zbiorowych w kraju i zagranicą. Poniżej wymienię tylko te po uzyskaniu stopnia doktora:

- Wystawy indywidualne:
  - 2019 – „Wszystkożercy”, ArtWalk na Placu Europejskim w Warszawie, współpraca z Fundacją Sztuka w Mieście
  - 2019 – „Rzeczy, które nas wciągają” Galeria Le Guern w Warszawie
  - 2017 – „Wyostrzone”, Galeria Korekta w Warszawie
  - 2013 – „Obelisk”, Bank Pekao Project Room, Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski w Warszawie
- Wystawy zbiorowe:
  - 2020 – Wystawa kolektywu artystów, Puławski Ośrodek Sztuki
  - 2019 – „Now Art”, Festiwal Sztuki Współczesnej w Kazimierzu Dolnym
  - 2018 – „Types of space exhibition of didacticians of Faculty of Interior Design Academy of Arts In Warsaw”, Galeria Muzeum Karnataka Chitrakala Parishath, College of Fine Arts In Bangalore, Indie
  - 2018 – „Asian Art Biennale Bangladesh 2018”, Bangladesz

- 2017 – „Światło i cień”, Centrum Informacji im. Jana Nowaka Jeziorańskiego w Warszawie
- 2017 – „Emocja i namysł”, Puławski Ośrodek Kultury, Puławy
- 2017 – „Cultusterrae – uprawa ziemi”, Galeria BWA „SOKÓŁ”, Nowy Sącz
- 2015 – „Portal Aktywny”, Bienalle Sztuki Fundacji Culture Shock w Warszawie

Pan dr Krzysztof Franaszek jest posiadaczem nagród artystycznych należą do nich;

- 2005 Nagroda na festiwalu nowych mediów „Zoom Out” w Berlinie
- 2009 Stypendium Ministra Kultury Sztuki
- 2017 Nagroda w konkursie „Rodzina Jednorózców” - rzeźba dla miasta Łodzi
- 2018 Stypendium Ministra Kultury Sztuki

Na dorobek dydaktyczny Pana dr Krzysztofa Franaszka składa się jego aktywność i zdobyte doświadczenia w Pracowni Rzeźby i Rysunku prowadzonej przez prof. Antoniego Grabowskiego na Wydziale Architektury Wnętrz w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Studenci zapoznają się tam z klasycznymi tematami rzeźby oraz z podstawami technik warsztatu rzeźbiarskiego. Przedmiotem nauczania jest praca w materiale, modelowanie i studium z natury. Następnie kolejno pojawiają się zadania tematyczne i problemowe mające na celu zapoznania studentów z podstawami problemami oraz różnorodnością budowy formy przestrzennej. Praca z natury lub modelu przeplata się z rozwiązywaniem problemów przestrzennych w oparciu o rzeźbę abstrakcyjną wraz z poszukiwaniem nowych, intermedialnych form wypowiedzi. W programie pracowni jest miejsce na zapoznanie się z klasycznymi technikami i materiałami oraz na realizację przestrzennych form abstrakcyjnych w wybranej przestrzeni publicznej, gdzie kontrast, skala, kolor, lokalizacja oraz ogólne wpisanie formy w kontekst miejsca stają się nadrzędnym celem dydaktycznym. Pojawiają się realistyczne oraz klasycznie budowane płaskorzeźby a także studia fragmentów ciała ludzkiego. Studenci kreują także rozbudowane sytuacje przestrzenne, składające się z wielu złożonych form opracowanych często w realistycznej formie, eksponowanych zarówno we wnętrzu pracowni jak też i w otwartej przestrzeni miejskiej. W pracowni realizowane są również aneksy z rzeźby do dyplomów studentów studiów II stopnia Wydziału Architektury Wnętrz w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie.

Ważnym elementem dydaktyki są organizowane pokazy zewnętrzne zarówno poszczególnych prac studenckich oraz organizowane zbiorowe, prezentacje i wystawy Pracowni Rzeźby. Odbywają się one nie tylko w budynku ASP lecz co ważne, także poza jego murami. To licząca się i cenna współpraca z jednostkami kultury poza murami Uczelni. Przytoczę tu niektóre z nich:

- „Emocja i namysł” w Galerii Domu Chemika w Puławach w 2016 roku,
- „Rysunek” w Galerii Centrum Informacji im. Jana Nowaka Jeziorańskiego w Warszawie w 2017 roku,

- „Interwencja” w Galerii Okno na Sztukę w Kutnie 2018 roku

oraz wystawy odbywające się w różnych innych miejscach, przykładowo takich jak przestrzeń publiczna przy węźle komunikacyjnym Młociny czy w galerii Związku Artystów Plastyków w Warszawie. Cennym doświadczeniem jest coroczne czynne uczestnictwo pracowni w Nocy Muzeów z prezentacją przestrzennych realizacji studenckich, eksponowanych na warszawskim Krakowskim Przedmieściu. To nad wyraz pouczająca konfrontacja z przestrzenią publiczną oraz bezpośrednim kontaktem z odbiorcą, wprost wyjściem do niego. To wysoce odpowiedzialne przedsięwzięcie, ponieważ nakłada się tu

wiele elementów skomplikowanych do zaaranżowania w jedną spójną i integralną całość. Pojawiają się tu również sytuacje trudne do przewidzenia, często zaskakujące, których doświadczyć można jedynie w ten sposób.

Warto zwrócić uwagę na inny obszar dydaktyki Pana dr Krzysztofa Franaszka, jaką jest jego praca w Wyższej Szkole Informatyki Stosowanej i Zarządzania w Warszawie na kierunku Grafika. Tu w nauczaniu często nakładają się przestrzenie trójwymiarowe - ta realna z wirtualną. To cenne doświadczenie wykorzystania współczesnych zdobyczy techniki do kreacji twórczej oraz do uprawiania dydaktyki dnia dzisiejszego. Studenci zapoznają się w ramach prowadzonych przez dr Franaszka zajęć z projektowaniem i modelowaniem w świecie wirtualnym oraz poznają odmienne możliwości kreacyjne od tych z którymi spotykają się na co dzień w świecie realnym. Przenikanie się tych doświadczeń wzbogaca oba te światy. Uczy a jednocześnie ukazuje i odkrywa nowy obszar indywidualnych penetracji twórczych. Daje ogromne możliwości a jednocześnie ukazuje że i tak najważniejszym czynnikiem jest sam twórca z jego wiedzą, umiejętnościami, wyobraźnią i talentem. Suma tych elementów wraz z opanowaniem złożonego warsztatu plastycznego, umożliwia swobodę w realizacji własnych zamierzeń twórczych.

Pan dr Krzysztof Franaszek przykłada dużą wagę do opanowania przez studentów rysunku klasycznego o którym sam mówi że „rysunek jest alfabetem artysty i projektanta”. Bez jego znajomości oraz podstaw ciężko realizować wrażliwe i twórcze rozwiązania plastyczne na kolejnych etapach medialnych narzędzi. Dbą on o zachowanie odpowiedniego balansu jaki w dydaktyce jest potrzebny by studenci pełniej odnaleźli się w obu sferach tej realnej i wirtualnej. Na kolejnych latach studiów w pracowni Kształtowania Przestrzeni pojawiają się elementy zagadnień projektowania w przestrzeni trójwymiarowej z zakresu 3 D. Pracownia Rzeźby Cyfrowej, którą prowadzi dr Krzysztof Franaszek to kolejny etap i poziom zaawansowania twórczego. Kumulują się tu uprzednio zdobyte doświadczenia studentów, pogłębiają się ich własne wybory i często finalizują się one w pracach dyplomowych, ponieważ Pracownia Rzeźby Cyfrowej jest pracownią dyplomującą. Dr Krzysztof Franaszek daje studentom możliwość i swobodę w projektowaniu oraz realizacji dużych, często rozbudowanych form przestrzennych w wybranej przestrzeni miejskiej. Rzeźba cyfrowa stwarza nieograniczone możliwości opracowywania formy, od tych naturalistycznych po te realistyczne, mityczne czy fantastyczne. Ważnym dopełnieniem całości dydaktyki dr Franaszka jest jego równoległe prowadzenie zajęć z tradycyjnie pojmowanej rzeźby. Realizowane są tam klasyczne tematy rzeźbiarskie takie jak studium z natury, detal, autoportret, popiersie czy płaskorzeźba. Modelowane są one tradycyjnie w glinie, później odlewane gipsie lub betonie. Spotykamy tu również ceramikę, techniki łączone a także pojawiają się formy bardziej rozbudowane takie jak instalacje czy assamblage, często będące aneksem do dyplomów magisterskich.

Szerokie jest spektrum tematyki prac dyplomowych prowadzonych przez dr Krzysztofa Franaszka. Są to projekty i wizualizacje wnętrz użytkowych takich jak restauracje czy przedszkola. Część to projekty wnętrz mieszkalnych, trójwymiarowe wizualizacje koncepcji wielkomiejskich ulic futurystycznej Warszawy czy projekty scenografii lub ilustracji do utworów literackich. Pojawiają się także projekty modeli gier komputerowych oraz prace inspirowane odległymi kulturami, mitologią, sztuką, fantastyką, mitem czy folklorem. Istotnym elementem nauki oraz poznania własnych rezultatów dydaktycznych, była zorganizowana wystawa prac studenckich z pracowni Rzeźby Cyfrowej i Rzeźby oraz Rysunku pod tytułem „Trzeci wymiar grafiki” w galerii WIT, której kuratorem był dr Krzysztof Franaszek.

W dostarczonej dokumentacji osiągnięć dydaktycznych dr Krzysztofa Franaszka jest wiele formalnych niedociągnięć. Prezentowane są prace studentów również i te sprzed uzyskania stopnia doktora, które były już przedmiotem oceny wcześniejszego okresu. W wielu wypadkach jest brak dat lub brak podania roku akademickiego powstania konkretnych realizacji a nawet podpisów prac studenckich. Nagminnie występuje to w prezentacji z Wyższej Szkoły Informatyki Stosowanej i Zarządzania w Warszawie, gdzie występuje kompletny brak dat. Przy prezentacji dyplomów nie ma rozróżnienia na te licencjackie, magisterskie czy aneksy. Brak dodatkowych opisów i często nie wiadomo czy jedna ilustracja projektu fikcyjnej postaci to już cały dyplom czy też tylko jego fragment. Bardzo zdawkowo został potraktowany rysunek, zarówno same jego przykłady jak też całkowity brak jakiegokolwiek informacji o autorach, roku studiów czy dacie powstania pracy. Zastanawia to w świetle tego co mówi sam Krzysztof Franaszek i jak ważną rolę sam autor przywiązuje do rysunku.

W działalności twórczej dr Krzysztofa Franaszka pojawia się wiele wątków aktualnych oraz istotnych problemów dnia dzisiejszego. Ukazują się odniesienia do czasu minionego oraz do niepokoju chwili obecnej a także do tej, która dopiero nadejdzie. W świetle jego twórczych zainteresowań jest również człowiek z jego złożonym bagażem uwikłań we współczesnym świecie. Zderzają się tu idee i koncepcje, ukazują się siły polaryzujące nasze decyzje i wysiłki a wszystko to razem ukazuje nam, nasze miejsce w zmieniającej się rzeczywistości, budząc ukryte lęki od których tak naprawdę nigdy nie jesteśmy wolni.

Autor operuje silnymi kontrastami, zestawia przeciwstawne materie, kreuje przestrzenie, które aktywnie próbują wciągnąć widza w specyficzną grę, tak jak w pracy „Mrok” z 2019 roku. W niej, oprócz kontrastu materii mamy do czynienia z odkrywaniem przestrzeni i tajemniczą głębią. W tej niewielkiej pracy polerowany mosiądz wraz ze swoją ciepłą, połyskliwą i błyszczącą powierzchnią, współgra z czarną trójkątną formą zamalowanego narożnika. Pojawia się tu iluzja głębi wyimaginowanej przestrzeni, która wciąga widza a wybrane przez autora miejsce ekspozycji, jeszcze bardziej wzmacnia i potęguje ostateczny efekt.

Kolejna praca będąca nieopisaną ale zapewne stanowiącą wersją uprzedniej, to mosiężne elementy umocowane do pionowego czarnego prostopadłościanu. Spotykamy się tu z odmienną sytuacją, która raczej eksponuje mosiężne elementy, a całość jest bardziej zbliżona do obszaru estetyki prezentowania biżuterii.

„Trawnik” z 2019 roku to praca w której dr Krzysztof Franaszek nawiązuje do dzisiejszych problemów współczesnego świata. Mieszają się tu elementy natury z tymi niechcianymi, osaczającymi i zalewającymi nas odpadami cywilizacyjnymi. To złożony problem globalny oraz ekologiczny, jakże obecnie powszechny i nabrzmiały. Dotykający nas bezpośrednio, wpływający na nasze życie i przykuwający uwagę mediów i politycznych programów rządowych. Zastosowana tu czerń, unifikuje wszystkie elementy i stanowi wymowną przestrożę, scala ona jednocześnie wszystko w jedną całość, pozbawiając zapachu, żywości koloru oraz barw i jego odcieni. To zabieg z jednej strony bardzo estetyczny ale jednocześnie wielce wymowny, znaczący i nośny w swoim jednoznacznym przekazie.

Interesującą pracą jest „Obiekt 24” z 2019 roku, to postać leżąca krzyżem, twarzą do ziemi na specyficznym miejskim rozdrożu. Ludzka sylwetka została wpisana w rysunek kamiennego bruku i płyt chodnikowych oraz wytyczonych ciągów komunikacyjnych. Stała się wieloznacznym i mocnym akcentem w którym łączą się wątki czysto ludzkie, z naszymi

oczekiwaniami i pragnieniami. Ukazują się tu rozterki, jakie od zawsze towarzyszą nam w naszym życiu. Dotyczą one naszych wyborów i niepewności obranych kierunków i dróg naszego ludzkiego podążania, tych które chcemy oraz te na które jesteśmy skazani. Minimalizm i wymowny wyraz tej pracy, stanowi o jej sile oddziaływania. Jej przekaz ukazuje trud podejmowania naszych indywidualnych, ludzkich wyborów, często trudnych decyzji za którymi często stoją nasze skrywane życzenia.

Zainteresowania światłem oraz jego zanikiem przewijają się w kolejnych pracach Krzysztofa Franaszka. Uwidacznia się to w pracy „Bez tytułu” z 2019 roku, gdzie na pionowo ustawionych świetlówkach, masywna bryła smoły roztapiając się ścieka w dół, szczerlnie zakrywając świecące źródło światła na których sama się wspiera. Spotykamy się tu z dokonującym się procesem a także z problemami już wcześniej poruszonymi przez autora, gdzie narastający mrok pomału obejmuje całość i powleka czernią, tłumiąc jednocześnie wszystko i unicestwiając światło. Pojawia się refleksja o nas samych o tym co dookoła się zmienia, bezpowrotnie ginie, nieruchomieje lub zamiera. Wątki te spotykamy w kolejnej pracy „&” z 2020 roku, tu natomiast światło próbuje się przebić przez płataninę osaczających je czarnych kabli i przewodów. Z bardziej globalnymi odniesieniami i kontynuacją uprzednio występujących problemów mamy do czynienia w pracy „KOSMO” z 2020 roku, w której świecące punkty zatopione w masywnej bryle smoły działają jak błyszczące diamenty lub zgoła gwiazdy na ciemnym firmamencie nieba.

W „Obelisku” z roku 2013 roku, spotykamy się problematyką odwołującą się do odwiecznych wysiłków człowieka związanych z jego dążeniem do dokonywania zmian w swoim najbliższym otoczeniu z jego potrzebą tworzenia, budowania i konstruowania. To obiekt, który równocześnie odwołuje się do konkretnych przykładów działalności człowieka na przestrzeni wieków. Mamy tu do czynienia nie tylko z tytułowym obeliskiem czy konstrukcją Tatlina lecz przede wszystkim ze specyficzną wieżą triangulacyjną, ludzkich wysiłków i oczekiwań. Interesującym jest także zabieg uniesienia obelisku na kółkach co zmienia jego kontekst i czyni z niego przedmiot przenośnego pomnika, intrygującej idei podejmowanej przez niektórych współczesnych artystów.

W pracy „Wyostrenie” z 2017 roku, znajdujemy kolejne rozwinięcie idei obelisku i problemów jakie on niesie ze sobą oraz z jakimi zetknęliśmy się już w uprzedniej realizacji Franaszka. Mamy tu cykl metalowych obiektów, zaaranżowanych w przestrzeni, które w odmienny sposób niż ten uprzedni, porządkują otoczenie. Ich lokalizacja, przypisane funkcje burzą neutralność zastanego wnętrza. Ostrość, dynamika, agresywność form, działają jak przenikające oraz przepływające się energie, pędzące i równocześnie wskazujące kierunki z którymi skonfrontowany jest znajdujący się wśród nich odbiorca.

„Złoty baran” z 2019 roku to praca dr Krzysztofa Franaszka w której skumulowały się doświadczenia wcześniejszych jego prac. Tu sam obiekt jego bryła, dynamizm, spolerowane powierzchnie i odbijające się światła łączą się z cyfrowym melanzem, zlewając się w jedną całość. Jak w gabinecie luster pojawiają się odbicia otaczającej rzeczywistości, ujawniając nieistniejące przestrzenie z jej iluzoryczną głębią. Praca działa jak specyficzna brama, zaprasza nas w głąb siebie a iluzja miesza się z przestrzenią tą cyfrową i realną. Forma rzuca refleksy w których poruszający się widz zostaje nimi naznaczony, stając się jednocześnie częścią wykreowanej sytuacji. Ta iluzoryczna droga, którą widzimy a jednocześnie trudność i niemożność fizycznego podążania nią, występuje również we wcześniejszej pracy jaką jest „Korytarz” z 2013 roku.

W odmiennym charakterze są utrzymane prace Krzysztofa Franaszka w których forma muszli jest dominującym motywem wyrazu artystycznego. Tak się ma z „Mussel” z 2015 roku, gdzie w polerowanych krzywiznach formy z brązu, odbija się światło zderzone z matową czernią wnętrza rzeźby. Natomiast w pracy „M 20” z 2020 roku, następuje rozwinięcie tego problemu a kształt muszli, otrzymuje światło zatrzymane w świecącej aureoli. Z efektem świetlnych odbłasków i lustrzanych odbić otoczenia, spotykamy się również w kolejnej pracy Franaszka pod tytułem „Kropla” z 2019 roku.

Z próbą ukazania i zatrzymania procesu mamy do czynienia w pracy pod tytułem „Rośnie” z 2015 roku. Kształt muszli wyrzeźbiony z drewna, został zestawiony z odpadem powstałym w trakcie procesu rzeźbienia. Ostatecznie powstał postument dla rzeźby, składający się z wiórów, które odłoniły formę wyrzeźbionej muszli. Mamy tu do czynienia z pozytywnym i negatywnym ukazaniem jednocześnie, rysuje się ścisła zależność pomiędzy pierwotnie istniejącą całością a obecnym przetworzonym i nieodwracalnym już jej stanem. Są to sfery przenikające się nawzajem, dzięki procesom zmian jakie się dokonały a jednocześnie nie mogące istnieć jeden bez drugiego.

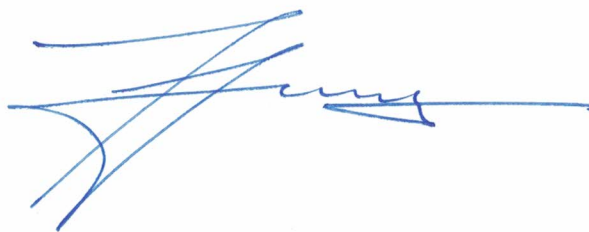
Krzysztof Franaszek kolejne swoje realizacje nazywa wspólnym tytułem „Kasetony”. Odnoszą się one do dzisiejszych zagrożeń ekologicznych współczesnego świata oraz do kultury konsumpcyjnej człowieka nie liczącej się z otoczeniem i naturą. Wydobywają one na światło dzienne to czego widzieć i o czym wiedzieć nie chcemy. Konfrontują naszą współczesną doczesność z ciągłym dążeniem do dobrobytu, wygody oraz w osiąganiu niekończącej się satysfakcji nie licząc się z kosztami jakie za sobą to pociąga. Są to te niechciane hałdy wiórów i odpadów, które my jako ludzkość wytwarzamy i niestety sami personalnie w tym procederze uczestniczymy. Powstaje pytanie czy aby uda się nam zbudować z tego pozytywną wartość, jak postument w przytaczanej wcześniej pracy „Rośnie”? Może jednak warto spróbować, ponieważ w końcu okaże się że będzie to postument, ukazujący nasz prawdziwy ludzki wymiar.

Warto przywołać tu również prace dr Krzysztofa Franaszka z cyklu „Pułapka”. Jest to cykl składający się z szeregu form przestrzennych takich jak „Meduza” z 2018, „Portal” z 2015, „Pazur” z 2019 czy „Układ zamknięty” z 2019 roku. Stykają się tu ze sobą mitologia, podróże, aktualna kondycja ludzka z towarzyszącym temu nieuchwytnym zagrożeniem, wszechobecną kruchością, nietrwałością wręcz chwilowością zastanej sytuacji. Podkreślone to zostało w pracach o ulotnym odbiciu z reflekssem światła, delikatnością formy czy zastosowaniem intensywnego koloru. Ukazują się tu różnorodne zainteresowania i obszary penetracji twórczej autora. Sytuują się one w pozornie w odmiennych rejonach, jednak łączy ich delikatna, wspólna linia dociekań i poszukiwań artystycznych autora.

Rozprawa habilitacyjna dr Krzysztofa Franaszka, jest ściśle związana z jego działalnością artystyczną oraz refleksją autora, będącą jednocześnie opartą o jego własne doświadczenia artystyczne. Ukazuje on tam główne obszary swoich zainteresowań, przybliżył ich problematykę, uzupełniając to przykładami własnych dokonań twórczych. Prezentuje swój sposób podejścia do sztuki i jej rozumienia. Określa to co dla niego ważne, czym się zajmuje i jak przenikają się jego różne zainteresowania twórcze. Jak sam mówi „Konkretne określenie współczesnych dzieł sztuki nie jest tak istotne jak zrozumienie kontekstu, idei oraz bezpośredniej reakcji na zawarty przekaz emocjonalny.” Daje to nam wskazówkę do rozumienia jego własnego, indywidualnego podejścia i pojmowania sztuki. Dr Krzysztof Franaszek podkreśla różnicę pomiędzy przestrzenią wewnętrzną, zamkniętą od tej

zewnętrznej i otwartej. Zaprezentowana w rozprawie jego postawa, ujawnia motywacje i powody powstawania poszczególnych prac. Dzięki temu rysuje się nić łącząca w naturalny sposób jego realizacje, ukazując twórcę wrażliwego na dzisiejsze problemy jakie nas otaczają i bezpośrednio dotyczą. Zwraca również uwagę na człowieka, jego rolę we współczesnym świecie i obraną drogę jaką podąża. Stawia pytania o sens naszych wysiłków i dzisiejszych oczekiwań, odwołuje się do chwil minionych jak i do tych w jakich przyszło nam żyć obecnie. Naszą obecność i codzienność, widzi w kontekście trwającego nieprzerwanie procesu z naszym w nim udziałem oraz rolą, jaką przyszło nam w tym spektaklu odegrać.

Pozytywnie oceniam jakość zaprezentowanych osiągnięć artystycznych, działalności dydaktycznej oraz rozprawy habilitacyjnej Pana dr Krzysztofa Franaszka. Pozwala mi to wyrazić przekonanie o posiadaniu przez wyżej wymienionego odpowiednich kwalifikacji i wnioskować o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki, wszczętym przez Radę Dyscypliny Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie.

A handwritten signature in blue ink, consisting of several fluid, overlapping strokes that form a stylized name.